

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2303/2015
29.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље Л.Ж. из Б., чији је пуномоћник Б.П. из Б., против туженог БВК – Г. АД Б. из Б., чији је пуномоћник Т.Л., адвокат из Б., са умешачем на страни туженог А.С. из Б., М.В. из Б. и С.Б. из Б., ради поништаја одлука, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.4014/2014 од 07.06.2015. године, у седници одржаној 29.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.4014/2014 од 07.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.4293/12 од 09.09.2014. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се пониште одлуке о додели стана И.К. бр.... А.С. бр..., С.Б. бр., М.В. бр..., донете 1998. године, што је тужени дужан да призна и трпи, као и умешачи. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка. Трећим ставом изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 588.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.4014/2014 од 07.06.2015. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда у ставу првом и одбачена тужба. Другим ставом изреке потврђена су решења садржана у ставу два и три изреке пресуде првостепене и у том делу одбијена је жалба тужиље као неоснована. Трећим ставом изреке обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 18.000,00 динара у року од 8 дана.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована. У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка из тачке 12. ове законске одредбе на коју се указује у ревизији наводима да постоји противречност између диспозитива решења и разлога датих у образложењу, као и противуречност у самом образложењу решења, не може бити ревизијски разлог сагласно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је објавио оглас о решавању стамбених потреба радника туженог у 1996. години, преко Друштвеног фонда за финансирање и изградњу станова солидарности бр.3179 од 10.09.1996.године. Ранг листом за расподелу станова број 651 од 14.03.1997. године тужиља је рангирана под редним бројем 39, са укупно 87 бодова. Тужиља је изјавила приговор на ову ранг листу који је одбијен одлуком Радничког савета 17.03.1997. године. Одлуком Комисије за стамбена питања број 1475/1 од 27.05.1998. године, извршена је расподела четири расположива стана лицима која су се налазила на првом до четвртог места ранг листе, умешачима у овој парници. Ове одлуке садрже исту правну поуку и доставну наредбу, односно назнаку да се против одлуке може уложити приговор Радничком савету туженог у року од 15 дана од дана достављања, односно истицања на огласној табли туженог, а у достављеној наредби је наведено да ту одлуку треба истакнути на огласној табли. Одлуке о додели станова истакнуте су на огласној табли, на које, према утврђеном чињеничном стању, тужиља није изјавила приговоре другостепеном органу како је то прописано одредбом члана 20. став 2. Одлуке о начину, условима и роковима коришћења и враћање средстава солидарности („Службени лист Града Београда“ бр.13/93, 23/94 ...), већ је заштиту својих права затражила пред судом, тужбом поднетом 04.04.1997. године, да би поднеском од 17.09.1999. године определила тужбени захтев тако што је тражила поништај наведених одлука о додели станова. Како коначну одлуку о додели стана чине првостепена и другостепена одлука, које морају бити предмет спора у парници ради поништаја одлуке о додели стана, односно, услов за судску заштиту у стамбеном спору је претходно изјављивање приговора против првостепене одлуке о додели стана, правилан је закључак другостепеног суда који је одржао расправу, да тужба тужиље у овој парници није дозвољена.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, предмет тужбеног захтева у овој парници је поништај првостепене одлуке стамбене комисије туженог од 27.05.1998. године о додели станова у закуп на неодређено време, умешачима против којих тужиља није изјавилу приговор Радничком савету туженог, како је то наведено у правној поуци, а у складу са одредбом члана 20. Одлуке о начину, условима и роковима коришћења и враћање средстава солидарности („Службени лист Града Београда“ бр.13/93, 23/94, 4/95, 4/96).

Одредбама члана 92. до 97. Закона о радним односима („Службени гласник РС“, број 45/91 ... 39/96), који је важио у време расписивања огласа за

расподелу станова и који се због тога мора применити, уређена је заштита права радника. Према члану 97, радник који није задовољан коначном одлуком надлежног органа у предузећу или ако тај орган не донесе одлуку у року од 30 дана од дана подношења приговора, има право да у наредном року од 15 дана тражи заштиту својих права пред надлежним судом. Заштиту права пред надлежним судом радник не може тражити ако претходно није тражио заштиту права пред надлежним органом у предузећу, осим права на новчано потраживање.

Имајући у виду наведене прописе правилан је закључак другостепеног суда, да не коришћење права на приговор искључује судску заштиту, односно услов допуштености тужбе је претходно подношење приговора, као вид интерне заштите. У конкретном случају, имајући у виду када је тужиља покренула ову парницу, односно када је определила тужбени захтев за поништај оспорене одлуке о додели стана, ни тужба, а ни поднесак којим је уредила тужбени захтев не могу се сматрати приговором на одлуку Комисије за стамбена питања, која је у међувремену постала коначна и правноснажна. У таквој чињеничној и правној ситуацији без значаја су наводи ревизије који се односе на не усвајање привремене мере забраном располагања станова, као и изостанак оцене суда о законитости оспорене одлуке о додели станова умешачима. Суд је ценио и наводе ревизије тужиље да оспорене одлуке о додели станова није добила, нити су те одлуке стављене на огласну таблу, па налази да се тим наводима оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити. Што се тиче саме одлуке о трошковима поступка, које се ревизијом такође оспорава истицањем да тужиља према својој материјалној ситуацији није у могућности да их плати, овај суд указује да је тужиља пропустила да користи институте одређене Законом о парничном поступку, који омогућавају ослобађање од плаћања трошкова поступка.

Туженом нису признати трошкови за састав одговора на ревизију и на име судских такси по том основу, јер по оцени овог суда коришћење овог правног средства није било нужно или неопходно ради заштите и остваривања права туженог, а све у складу са одредбом члана 154. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**